

הילה להב לועסת את בשרה

חיה

אני גונעת.
כדי להחליץ עלי ללעס את רגלי.
אני מרעבת כל הזמן.
במקום לומר את הדבר הבהיר,
הדק מכל דק, עלי להתפטם בו.
את הדבר הדק אומרות תמיד האילות שקופות-הגו.
וההמיה העדינה עולה מתוך מעי.
לא מהלב.

כדי לשבר את הרעב עלי להתחזות לכלב:
להתהלך בודדה ולהתעזות את החיות.
אוי לרגלי הלכודה עכשו.

אני גונעת ברעב.
פעם בשבע-מאות שנה באה אילה כמוך
טובת עינים מאירה בלי הפסקה -
אני לועסת את בשרה במשך חדשים.
בטני ריקה.

היאוש לא יהרג אותי כי לא
יהיה לו אמץ: בכל פעם שעורפים לי ראש
גדל לי הישבן.

הפצע בכרסי נפתח ומתאחה -
חיה שעירה מכרסמת מבטן לגב.
לפעמים אני חושבת שאמות מאהבה,
מה שמזכיר לי: אני מתה מרעב

תפוח

בְּדֶרֶךְ כָּלֵל הוּא לֹא מְרַחֵק. כֹּל כֵּן הִרְבֵּה מְעוֹף
בְּזַבְזוֹ בְּהִתְגַּלְמוֹת,
בְּרִגְעֵי הַנְּכוּן, הַמְּאַלֵּץ שֶׁהוּא כִּמְעַט מִחִמּוּץ
כֹּל פַּעַם.

הוּא מְאַחֵר כֹּל כֵּן לְגִדּוֹל. וְאֵין מִמֶּה לְקַטֵּף
כְּלוּמֵר מִמֶּה לְמוֹת,
בְּרִגְעֵי הָאֵמֶת הַמְּגַשֵּׁם כִּשֶׁהוּא מְכַרְח
לְהוֹלִיד

אֲבָל אָבֵא, הוּא נוֹפֵל,
לְעִזְאוֹל אֶתְךָ, וְזֶה הַסּוּף שְׁלוֹ.
הַעֵץ בְּקִשֵׁי מִתְנַדְנֵד

מאין את באה - תפלת לילה, היד הרכה,
האור הקטן, המכה, המדרגות נחבטות בראשך מדרגה מדרגה עד
הדלת - ולאן את נופלת תלוי מי שואל, ולפני מי את עתידה
למן דין וחשבון לפני כס כבודו המתגלגל

*

הגג נפל פעמים ובשניה
כבר הייתי גבהה.
מה גבהה - ארבות צמחו מצוארי.
מזל שזכרתי לנתק את החשמל. מזל שלא
אחותי הגיעה ראשונה. מזל שנפל הגג ולא התמוטטו הקירות
כי אין לי חלון

*

יש לנו חלקה: היא נוטרת ואני מנקה.
הקירות, הגג, המכה, הסירים, השתיקה, המגע, הכלים היפים,
המכה, חלונות, הרצפה, האבק, הכיור, הסמרטוט, הספרים, המכה -
הצלחתי שלושים לדקה, מנסיון ראשון, אלהים, המכה, עד שיפל בשלישית עלי להרגע

*

היא אומרת כבר שנים: חלמתי שהוא יפל
תדעי לך שהוא נפל
מאז שיפל טורפות צנחותיו את שנת
ודור אחרי דור אחותה של קסנדרה עונה לה:
את היסטריית, תרגעי.